

Inte längre rädd för sanningen

Den som har följt **Janne Josefsson** genom åren, inte bara hans banbrytande reportage, utan även när han suttit i pratprogram och varit mer personlig, känner igen det mesta i hans nyligen utkomna memoar *Rädd för sanningen*. Han är en person där jag stannar mitt i steget om han råkar synas eller höras någonstans. Han är som allra bäst i livesändning när det hettar till.

Många gånger har jag lyssnat på debatter och sett reportage med andra journalister eller moderatorer och tänkt, varför frågar de inte det där? Nästan varje gång Janne Josefsson är med ställer han de frågorna som ligger under ytan. Frågor som inte sällan är svåra eftersom de kan väcka starka motreaktioner. Janne Josefsson har också blivit kallad både kommunist och nazist, han har varit hotad till livet och han har ibland gått över gränser. I själva verket söker han den konsekvensneutrala sanningen, journalistikens ideal och han säger att han alltid har röstat blankt för att vara oberoende.

På samma gång är han en sårbar pojke som kämpar för sin mammas upprättelse. Hans drivkraft är avslöjande av falska fasader och fusk oavsett var de visar sig. Janne Josefsson burit med sig ett perspektiv som jag fascineras av och känner igen, med ett mod att gå emot härskande uppfattningar. Han skriver att han och parhästen **Hannes Råstam** trivdes som bäst i motvinden.

Det finns skrivande journalister som lyckas göra outplånliga intryck i text under läsning. Det finns pratande journalister som fångar hela ens uppmärksamhet i radio och TV. Janne Josefsson är en pratande journalist. Boken är kanske inget mästerverk rent språkligt, den är "pratad", den är tunn och drar snabbt igenom anekdoter och händelser under karriären, som när en hand stryker över ett strävt tyg. Boken är därför

lättläst, men ibland bränner det till, som när den hemlighet som Janne Josefsson redan som liten anade att hans mamma bar på, kommer upp till ytan. Den får honom att bryta samma [när han intervjuas i SVT](#).

Janne Josefsson lägger också korten på bordet när det gäller ett par gamla oförrätter på sin tidigare arbetsplats, SVT. Det är befriande att läsa. Av skäl som dessa känns det som en förlust när ikoner som Janne Josefsson går i pension, när de inte längre får göra det som de är bäst på. Ibland dyker han upp i något lättsamt sammanhang som *Alla mot alla* på Kanal 5, ibland som krönikör i Dagens Nyheter, ibland i något enstaka eftertänksamt program som [Från Hisingen till Casablanca](#) och det gör mig glad. På en rullande sten växer ingen mossa.

Hans P. A. Karlsson

Rädd för sanningen

Janne Josefsson & Mats Lerneby

Mondial

